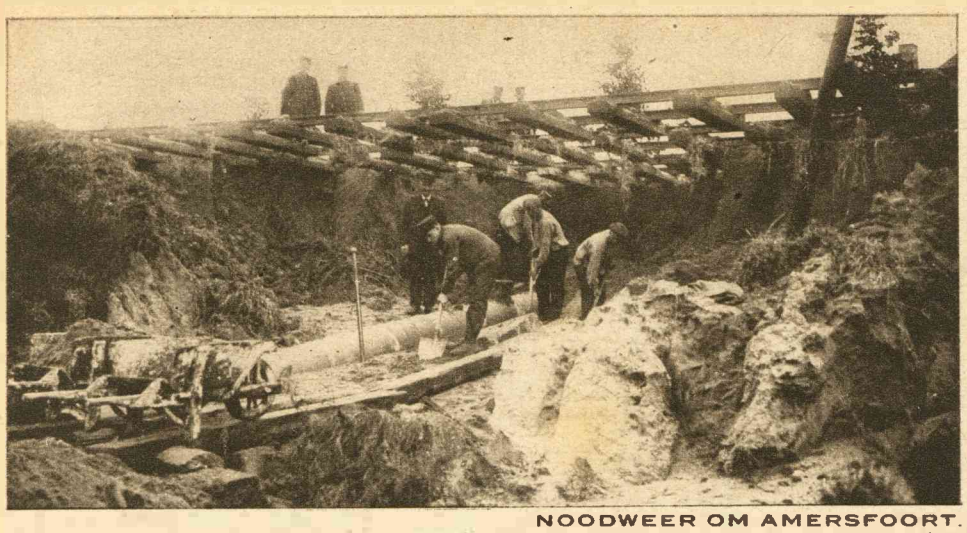

NOODWEER OM AMERSFOORT. — DE SPOORBAAN GETEISTERD.

In 't begin der vorige week is Amersfoort en omgeving door een hevigen regenval geteisterd, die heel wat schade heeft aangericht aan de spoorbanen, de te velde staande gewassen en aan het nog op het land liggende hooi, dat in deze tijden juist zoo kostbaar is. Het treinverkeer ondervond vertraging en moest in sommige richtingen zelfs geheel worden stopgezet. Onze foto's geven een idee van de verwoesting. Op de linker ziet men duidelijk hoe de baan onder de rails is weggeslagen. Direct toen het ophield met regenen, heeft men werklieden gerequireerd om de schade te herstellen.

maken voor moeder, die in de kamer ernaast lag. Peter heesch zich een eindje hooger op in bed.

„Doe de deur eens open!" beval hij, „ik wil mijn schatje eens zien!"

De deur ging open en Peter zag het witte ledikant en daarin zijn blozende 84-jarige schoonmoeder, gemakkelijk gezeten tusschen een paar kussens. Ze was juist aan haar ontbijt en liet het zich blijkbaar goed smaken.

„Kijk, kijk!" zei Peter — als zijn blikken pijlen waren geweest, zou grootmoeder geen seconde langer geleefd hebben — „kijk, kijk! Smaakt het nogal, opoetje?"

Ze wuifde hem lachend toe met een reepje brood.

„Gaat het al een beetje beter met je, mannetje? O, je ziet er nog zoo kwaad niet uit!"

„Nee, 'k ben nog niet dood, hoor!" zei Peter sarcastisch, „maar u ziet er bepaald slecht uit! Och, och! Maar flink eten, opoetje, flink eten, hoor? Vooral zorgen, dat je op krachten blijft!"

Grootmoeder negeerde het sarcasme der woorden; de pientere oogen lachten vroolijk. „Ik zal ervoor zorgen! Mijn maag blijft gelukkig in orde!"

Het zou natuurlijk oneerlijk zijn te beweren, dat schoonmoeder schoonzoons dood veroorzaakte, maar een nagel aan zijn doodkist werd ze stellig. Peter, door zijn ziekte ontzettend prikkelbaar en nerveus geworden, Peter ergerde zich dagelijks aan haar. Hij ergerde zich aan haar gefingeerde ziekte, hij ergerde zich als hij haar grapjes hoorde verkoopen, hij ergerde zich echter 't meest, als hij haar kleurig en fleurig in bed zag zitten en enorme porties eten verslinden. En die ergernis verhoogde zijn temperatuur en door die verhoogde temperatuur werd Peter zieker en zieker.

„Die ouwe!" zei hij plotseling tandenknersend en niet meer zijn haat verbergend, „ze overleeft ons, net als ik altijd gezegd heb! En dan lacht ze ons uit op den koop toe!"

Helaas, Peters voorspelling kwam uit. Enkele dagen daarna kon hij zich niet meer ergeren, want zijn oogen waren voor goed gesloten.

Grootmoeder vond nu geen enkele reden meer om in bed te blijven. En toen Peter begraven werd, loerde ze door een kiertje van 't gordijn naar den lijkwagen en zei tot haar oudsten zoon: „Ja, ja! wie had dat nu kunnen denken, dat ik dien Peter nog eens overleven zou! Hij was toch pas 55! Enfin: gelukkig voor mijn dochter, dat ze mij nog heeft!"

Julia Frank.

VOORJAARS-IDYLLE

:: DOOR JOH. W. BROEDELET ::

Het is volstrekt onnoodig om 's zomers altijd groote reizen te maken met gele valiezen en chocola-bruine koffers naar allerlei meren en bergen en kusten. Het is wel niet bepaald onaangenaam, om bijvoorbeeld eens boven 'n afgrond te zweven of je vier en twintig uur te laten stoven met negen medeslachtoffers in 'n spoor-coupé, doch al 't plezier dat men daarvan beleeft, is toch niet zoo groot als men zich voorstelt. En dan al die onaangenaamheden over 'n tandenborstel, dien je niet vinden kunt en waarnaar je dus gedurende de heele reis zoekt, of die buiteling van je handvalies op 't hoofd van de dame van den knorrigen heer tegenover je, die al maar zat te fixeeren en nu heelemaal 'n buldog wordt! Wat 'n conflicten! Wat 'n consternaties. Neen, dan kan men veel beter en goedkooper een paar daagjes gaan behangen.

DE BIJ OOSTBURG GEVALLEN HYDROPLANE.

Bij Oostburg (Zeeland) is Zondagavond 29 Juli om ongeveer 7 uur een Duitsche hydroplane gevallen. De bestuurder was een korporaal der marine, die van Zeebrugge uit een proeftocht had ondernomen. De machine kwam onderstboven in een beetwortelveld terecht.

M'n vriend Hendriks is op 't idee gekomen. Hij is 'n vrij origineele kerel met tamelijk lang haar en 'n paar geweldig onschuldige kijkers in z'n hoofd. Verder is-ie nogal groot van stuk, zoodat hij altijd 'n opvallend eindje boven zijn vrouwtje uitsteekt, die van 't soort is dat men „klein maar dapper" noemt. Graag slaat-ie z'n arm om 'r middel, maar hij komt daarbij weleens niet lager dan 'r hals. Hendriks nu, die 't er een weekje van nam, naar aanleiding van Paschen, hield 't volgende van eigen inzicht getuigende gesprek tegen z'n vrouwtje, die geduldig op de piano-kruk zat te luisteren, terwijl hij, fameuze rookwolken uit 'n verjaringspijp blazend, heen en weer liep op z'n in evenredigheid met de kamer, ongetwijfeld te lange beenen:

„Zeker, kind, we moeten eens een veranderingetje hebben. Daar heb je gelijk in. Doch wat zullen we naar Zwitserland gaan? Daar is iedereen al geweest of zegt 't tenminste, wat voor de conversatie op 't zelfde neerkomt. 't Is een beetje afgezaagd, ja, 'k zou bijna zeggen *bourgeois*.

Neen, wij moeten iets bijzonders verzinnen, iets geheel nieuws. 'k Heb daarom 'n heel eigenaardig plan bedacht. Weet je wat?"

Vrouwtje keek nieuwsgierig op. Waarmee zou Bob 'r verrassen?

„Wel?" vroeg ze.

„We gaan de huiskamer behangen!" zei Bob met aplomb en hij streek de wilde haren van z'n voorhoofd weg, om vrouwtje eens recht in de lieve oogen te kunnen zien.

Vrouwtje keek min of meer verwonderd. Had ze goed verstaan?

„Behangen, zeg je?"

„Ja, de huiskamer," herhaalde Bob, die vond dat ze wel wat verheugder kon doen. „Is 't geen origineel idee? De kennissen zullen er van opkijken! En ze apen ons natuurlijk na. Maar dat komt er niet op aan. Als wij maar de eerste zijn! Haha!"

Bob wreef genoeglijk z'n handen, waarom vrouwtje 'm maar niet désillusionneeren wou. Wie wist, misschien werd 't wel aardig. Bob wist van alles nogal een pretje te maken.

„Wanneer beginnen we?" vroeg ze dus en ze trok 'n geanimeerd gezicht.

„Morgenochtend, vroeg," besliste Bob, die gróóte plannen had.

„Ja Mop" ('k geloof dat vrouwtje eigenlijk Caroline heet, maar hij noemt 'r nooit anders dan „Mop," hoewel ze toch' n heel spits neusje heeft). „'t Is voor dag en dauw uit de veeren hoor! Net als op reis. Daar krijg je nieuwe krachten van. Je komt eens uit je gewone doen. Ha, dat is wat anders dan staalpillen of 'n badkuur. Behangen!"

Bob begon bepaald enthousiast te doen, waarop vrouwtje maar eens van 'r pianokruk opstond: het maakte anders zoo'n effect, of 't haar niet opwond.

„Welke kleur zou je denken?" vroeg Bob in vuur.

Vrouwtje begreep niet dadelijk. Dan zei ze:

„O, je bedoelt voor 't behang? Ja, hoe dacht je? Er mankeert eigenlijk nog niets aan, maar, enfin! Rood?"

„Je voelt me precies, Mop," riep Bob verrukt uit en hij drukte 'r zoo stevig in z'n groote, sterke armen, dat ze voor 'n wijl algeheel verdween. „Maar dan ook bloedrood! 't Symbool van de kracht, 't leven, de zon, den zomer van ons geluk! Ja Mop, van ons geluk! Nu hebben we 'n lichtblauw behang. 'k Wil er niets van zeggen, 't was heel aardig voor de witte-broodsweken, den tijd van vergeet-me-niet en maneschijn. Doch we zijn nu, nu we groot en sterk zijn en 'n kind hebben — ha, ons kind van bijna vijf — in onzen mooisten bloei. Daarom bloèd-rood, Mop! Ha, 't zal 'n festijn zijn, 'n gedicht! Dat je altijd lui hebt, die zoo min denken over behangen!"

De „groote en sterke" Mop, 't kleine vrouwtje met 't spitse neusje en 't tengere figuur, voelde zich waarlijk 'n blos

(Zie vervolg op pag. 10)

HET VERVOER VAN OUDE KANONNEN.

De oude kanonnen, die in den tuin van het Rijksmuseum te Amsterdam stonden, zijn vandaar naar het Artilleriemuseum in het kasteel Doorwerth vervoerd. (Zie ook de foto hiernaast).

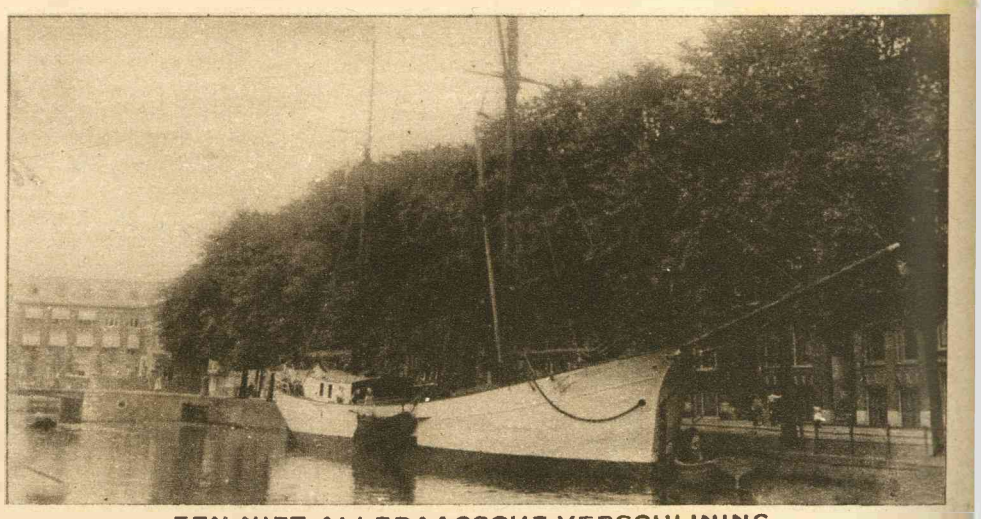

EEN NIET-ALLEDAAGSCHE VERSCHIJNING.

Een tweemast-schoener, waarvan de eigenaar niet durft uitvaren, ligt thans in een der Amsterdamsche grachten en bevaart zoolang de zee zoo onveilig blijft als thans het geval is, alleen de binnenwateren. Verleden week nam het schip voor rijksrekening de lading kanonnen in, waarvan wij spreken in het onderschrift hiernaast.